

tilbagevendende eller uheldbredelig Sygdom eller Legemssvaghed maatte blive ophævet, eller det paagældende Sygekassemedlem — uanset at han (hun) stadig lider af en Sygdom af fornævnte Art — dog kan fremskaffe Sygekasselægens Erklæring for, at hans (hendes) Erhvervsevne nu ikke længere maa antages at ligge under en Trediedel. Saafremt den paagældende nu optages i Invalideforsikringen er han (hun), uanset sin Alder ved Optagelsen, kun pligtig til at betale den Invalidepræmie, som han (hun) af Hensyn til sin daværende Alder vilde have været forpligtet til at betale, hvis han (hun) var blevet optaget efter den første Ansøgning (jfr. Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 § 5).

§ 2.

Naar Invalideforsikringsfondens Direktion gennem sit Tilsyn med Invaliderentydere eller gennem Meddelelser fra andre, Myndigheder eller private, bliver opmærksom paa, at en Rentenyder ikke bør have Dispositionsret over den ham (hende) tilstaaede Invaliderente, træffer den Bestemmelse om, paa hvilken Maade Renten skal komme den paagældende til Gode. I saa Henseende er Direktionen berettiget til at paakalde vedkommende Kommunalbestyrelses Bistand, saaledes at denne enten udbetaler Renten eller medvirker til, at der træffes anden forsvarlig Ordning.

Skønnes forannævnte Foranstaltninger ikke tilstrækkelige til, at Renten anvendes paa forsvarlig Maade, paahviler det Direktionen at gribe ind efter Lovgivningens Regler eventuelt at drage Omsorg for, at den paagældende Rentenyder umyndiggøres, jfr. herved Reglerne i Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922 §§ 2—3.

§ 3.

Det paahviler derhos Fondens Direktion, saasnart der foreligger en Kendelse fra Invalideforsikringsretten, hvorefter paagældende Ansøger maa anses for Invalid i Invalideforsikringslovens Forstand, at være opmærksom paa, om han (hun) som aandssvag, sindssyg, Epileptiker, tuberkuløs eller lignende bør tages under Forsorg af det offentlige i Medfør af Reglerne herom, jfr. Lov om det offentlige Fattigvæsen Nr. 67 af 9. April 1891, ændret ved Lov Nr. 122 af 29. Marts 1920, og i bekræftende Fald straks at sætte sig i Forbindelse med de paagældende Myndigheder for at faa den fornødne Særforsorg etableret, jfr. herved Lov om Værgeraadsforsorg Nr. 237 af 12. Juni 1922 §§ 19—20.

§ 4.

For saa vidt angaar invalideforsikrede, som anbringes eller er anbragt for offentlig Regning paa en af de i Fattiglovens § 61 omhandlede Anstalter eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager Invalideforsikringsfondens Direktion Omsorg for, at den en saadan Person tilkommende Invaliderente helt eller delvis udbetales til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter, derunder det eventuelle Statstilskud til Anbringelsen, medens det eventuelt tiloversblevne Beløb udbetales den paagældende selv (jfr. §§ 2 og 3). Er en Anbringelse som nævnt først sket efter Invalideforsikringslovens Ikrafttræden, kan Invalideforsikringsfondens Direktion efter Forhandling med vedkommende Anstalts Bestyrelse bestemme, at det Beløb, som udbetales den paagældende selv, forhøjes til $\frac{1}{3}$ af Renten, selv om Udgifterne ved Anbringelsen andrager et Beløb, der overstiger $\frac{2}{3}$ af Renten.

Ved denne Bestemmelse vil der blandt andet være at tage Hensyn til, hvorvidt den paagældende er Familieforsørger, i hvilket Tilfældet Direktionen ligeledes indhenter en Erklæring fra Bestyrelsen for Familiens Opholdskommune.